ва, и са обѣща какъ ще да направи Іудей тѣ блаженни и благополучни. Но понеже страхо на смърть тѫ и не истинно то покаяніе го принудиха на всичко това, не можи беззаконный онъ и человѣкоубійцъ царь да притегли Божіе то благоутробіе, но отъ часъ на часъ по злѣ като ставаше, скончи живота си най злѣ.

§. 165. Лусіа навиваса и второ ѿ Маккавея.

Подиръ Антіоха воцарися сынъ мѝ Антіохъ Ефпаторъ, които понеже наслѣдѣва смразѫ тѫ както имаше баща мѝ къмъ Іудей тѣ, проводи сѫщій Лусіа, които повѣденъ оужъ по преди ѿ Іуда, желаеше да оумый того срама. Но Іуда по обычаѫ-тъ си прибѣгна на Божіѭ тѫ помощь, и помолися на Господа да проводи Аггела помощника на народа си И послѣ това взе орѫжіа та си и доди да посрѣщни противницы тѣ. Тога напредъ стана на Іудей тѣ швися единъ коньникъ съ вѣли дрехи, и съ вѣли орѫжіа, които трясѣше копіе то си. Отъ това чѫдесе оувѣрени Іудей тѣ, като льви хвърлиха са на противницы тѣ, и изклахѫ единадесать тисящи пѣсцы, и шесть стотинъ коньницы.

§. 166. Ефпаторъ прави походъ самолично противъ Іудея.

И самси царь Ефпаторъ за да навіе Маккавея Іуда, събра сички тѣ сили на царство то си. и така съ сто тысящи пѣсцы и съ двайсти тысящи коньницы нападна на Іудея. И дехѫ напредъ слонове страшни заради величенѫ тѫ на тѣло то и огромность тѫ на гласа, Врьхъ всякого ѿ нихъ бѣше направенъ дрѣвенъ стълпъ, отъ когото воеваха стрелцы тѣ. Но Іуда, които са надѣваше помного на Божіѭ тѫ помощь, нежели на множество то на войскари тѣ, ни са оуплаши ѿ това страшно военно преготовленіе, но хвърли са на онаѫ страняѫ на враждебно то войско-становленіе, дѣто бѣше царскій шатаръ, и закла четыри тысящи войскари, и распилѣ толкози силы.